

ELŐFIZETÉSI ÁR
szétküldéssel helyben
vagy vidékre:

Egész évre . . . 14 frt — kr.
Félévre . . . 7 frt — kr.
Negyedévre . . . 3 frt 50 kr.
Egy hóra . . . 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

KIADÓHIVATAL:
iskola-utcza, Dáni-ház, 18. sz.

SZEGEDI NAPLÓ.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

HIRDETÉSEKET
és nyilvántartási közleményeket a
kiadóhivatal mérsékelt árjegy-
zék szerint számít.

SZERKESZTŐI IRODA:
iskola-utcza, Dáni-ház 18. sz.

Bérmintetlen levelek csak
ismert kéztől fogadtnak el.

Az éhesek.

(Egyetemi ifjak, mint diurnisták és statiszták.)

Szeged, nov. 8.

Az éhező iskolás gyermekek után éhező egyetemi polgárok. Vagy legalább is ilyenforma dolog. Bizony csak nincs pihenése a társadalomnak, újabb és újabb kérdések ostromolják mindennap.

Mikor a magyar főváros illetékes körei a múlt hetekben elkezdtek bontogatni a nyomornak leplét az elemi iskolák apró népe között, egyszerre a statisztikai meglepetéseknek egész sora előtt állottak. Kerestek éhező iskolás gyermekeket, kik a száraz elemi oktatás mellé esznek száraz kenyeret, és találtak belőlük Budapest iskola-padjain körülbelül háromezretet. De találtak egyuttal, amit nem kerestek. Találtak kétszer-háromszor háromezer gyermeket, akik vagy még be sem ültek az iskolapadokba, vagy már kikerültek onnét és szintén száraz kenyérből tengődnek, abból is szívesen.

Ez a „leszármazó” statisztika. És hát még a nyomornak „fölmenő” adatai! Az a sok ezer gyermek ágról szakadt ugyan, de nem a szónak növénytani jelentésében. Az éhező gyermekek sok ezernyi hadát boldogtalan, elzúllott szülők és családot állították ki az irgalom piacára.

Tessék mérközni e haddal a társadalomnak. A jóltevő társadalomnak, ahogy nevezik elméletben. A kipréselt, kiszarolt társadalomnak, ahogy mutatkozik a gyakorlatban.

TÁRCZA.

Morfondírózások.

Írta: Révész Adolf.

II.

Jól esik mondanom, hogy a férfiak sem különbek; bizonyítja ezt az a sok aggregény, kiktől csak egy hemzseg a divatos társaság. Kérdezzük csak ezeket az urakat, hogy hány évesek. Mindnyája tul van már a harminczon. Nem nőültek, egyszerűen azért, mert még nem akadtak olyan kintinó partiera, melynél megtalálták volna a kellő hasznót és egyenértéket mely, mint hiszik, őket jogosan megilleti. Szinte kedve volna az embernek a szemök közé nevetni, valahányszor okát adják, hogy miért nem nőültek.

Kétszázézer forintos lányokat is elvehettek volna, csak hogy nem akarták kinyújtani a kezeiket. Ők házi boldogságot keresnek! Nem boldogságot keresnek önmaguk, hanem kényelmet és szerencsét, azt is első sorban a maguk, nem pedig annak a részére, kiknek boldogítására leteszik az esküt.

Nincs közöttük egyetlen egy sem, ki azért nem nőült, mert valamely szerencsétlen szerelem rágódik a szívére. Nincs közöttük egyetlen egy sem, ki azért nem nőült, mert a fiatal korát élvezni akarta míg lehet, ki szabadsága és függetlensége kedvéért maradt nőtelen. Nincs közöttük kettő, ki családi kötelekségek teljesítése miatt lemondott a házasság örömeiről. Egytől-egyig mind megunták már a nőtlenség bitang életét. Hogy miért maradnak nőtelenek mikor már megunták ezt az állapotot? Mert el vannak telve önmagukkal, mert felette óvatosak legkisebb érdekeik-

Hanem azért ezt a közterhek által erősen sújtott társadalmat nem hagyja el jó szelleme soha. A köznyomornak kérdésével mindenkor megküzd a közirgalom. Meg fog küzdeni az apró, árta lan nyomorultak dolgával is Budapesten és mindenütt, ahol ez a kérdés kopogtat. És hol nem kopogtat?

Különös azonban, hogy a kormány, amely lépten-nyomon a társadalom áldozatkészségére hivatkozik, nem hogy apasztaná, de tódítja azokat a kérdéseket, amikkel birkózni kell a társadalomnak.

Ott van Trefort Ágoston ur, a közoktatási miniszter és a nagy le-
vélíró. Ujabbán megint egy rendelettel beszéltet magáról. Szigorúan meghagyta az állami hivataloknak, hogy dijnoki szolgálatokra ne alkalmazzanak egyetemi polgárokat, mert ezzel elvonják őket az előadások látogatásától.

Igaz. Egy szempontból nézve komolynak látszik a miniszter azon érve, hogy az állami hivatalok vezetőinek nem szabad segédkezet nyújtani arra, mikép az egyetemi polgárok elmulasztják az előadásokat. Hanem a többi szempont mind ellene szól Trefort ur fölfogásának és ez a többi szempont is megérdemel néhány szót.

Nagy baj az, hogy a jogi egyetemre tulságosan tódul a magyar ifjuság. A többi szakmánál ez sem baj, hanem nyereség. És mindenestre nyereség az, ha a tudományos pályákra tehetséges, hivatott ifjak mennek. Ha szegények, ha gaz-

nél is, oly annyira szeretnek mást lefőzni és oly kevésbé engedik magukat lefőzteni, oly annyira tulbecsülik mindazt, ami az övék és oly kevésnek nézik mindazt, ami a másé, hogy nem képesek egymás között egyezségre jutni. Az egyik megkívánná, hogy önála számításba vegyék, hogy ugyanabban a páholyban tesz látogatásokat, melyben a főispán ur ő méltósága, megkívánná, hogy legyen a másik annyira szerény és lássa be azt, hogy a nagybátyja szatócs vagy szabó-mester, noha ő maga semmibe sem akarja venni, hogy a megye fiatal főjegyzője a kisasszony-nagyságával tánczolta a kotilliont és azonfelül még vizitekre is készül. Így azután, persze, nemlehet megalkudni.

De azért ne higgyék, hogy ez mindig így van. Ezek a máskülönböző malicziósus fiatal emberek értenek szükség esetén az alázatossághoz is. Megalkusz-
nak a viszonyokkal is, kilitás esetén az egokig magasztalják azt, kilitás tegnap szidtak, mint a tüskebokrot. Ha egy kis reményt vesznek észre, rendkívül figyelmesek tudnak lenni, bámulatosan vonzódnak minden, a házhoz tartozó személyhez, sőt a szomszédokhoz is. Isten mentse, ha a szomszéd nem jó szemmel nézi az embert. Még a cselédségnél is megkedveltetik magukat, érdeklődnek a gouv-
ernante, a bonne és az inas iránt is. Még többet is tesznek. A legerhesőbb komissziókat vállalják a nénik és bácsik számára. A fiut, ki a gymnasiumba jár, jó tanácsokkal látják el. A cousinsnak pénzt adnak kölcsön. A kis pincsit, melyet jó szívvel rugának oldalba, cizírogatják. Majd meg mosolyognak oly régi históriák felett, a melyeken megváltozott körülmények között nagyokat ásitának. Csak hogy ez mind nem használ. A másik fél azt hiszi, hogy mindez néki jogszerűen dukál, hogy még a fiatal ember iránt tanusitanak szí-

dagok. Mert igen furcsa az a megkülönböztetés, melyet Trefort ur is szeret tenni a szegények és gazdagok között. Tapasztalások bizonyítják, hogy a legkintinőbb emberek lettek olyan szegény fiukból, kik a tanulmányaik mellett életfönn tartásukról is kellett, hogy gondoskodjanak. Olyan szegény fiukból, kik a napnak egy részét görnyedő dijnoki munkában töltötték el ott, ahonnét most kitiltja őket Trefort ur — az államhivatalok irodáiban.

Hát ezt a szegény kenyeret kiveszi néhány száz ifjunak a kezéből. Azt gondolja, hogy ezzel szolgálatot tesz az egyetemnek. Pedig csak a nyomornak tesz vele szolgálatot, amelynek úgy is bőiben vagyunk.

Vegyük a dolgot úgy, ahogy van. Az a szegény egyetemi polgár enni akar. Ha enni akar, kaparnia kell. Munkát kell keresnie minden áron. Még annak árán is, hogy elmulasztja az előadások egy részét, ami végre is pótolható szorgalommal. Ha az a szegény fiatal ember éjszakáit áldozza rá, hogy amit nappal meg nem tanulhatott a tanár előadásából könnyebben, azt meg tanulja éjjel a saját erejéből nehezebben, ezt Trefort ur bátran megbocsáthatja neki.

Szivesebben cselekednék az egyetemi ifju fordítva. Tanulna nappal és dijnokoskodnék éjjel. De hát ez nem megy. Ami szolgálatokkal éjszaka lehet valamit keresni, az nem való egyetemi polgárnak. Az egye-

vességet, ha szíveségeit elfogadják. A szíveség elfogadása jogukhoz tartozik, mint a mennyire e szíveség teljesítése a másik félnek köteleességét képezi. Persze a dologból rendesen kudarcz lesz.

No, de ne ijedjenek meg: a heczenek azért mégis vége szakad. Ezek a hölgyek és urak azért mégis megelérik a házi boldogságukat: igaz, hogy gyakran egy kissé későn. Tartogatták magukat, mint a buza, melyért a gazda indokolatlan nagy árt kér. Addig tartogatták, míg észreveszi, hogy buzája dohosodni kezd, vagy míg a buzakukac megszálja. Akkor azután megijed és fünek-fának kínálja. Ez talán egy kissé erősen van megmondva, de rosszul értik meg az embert, ha nem jól fejezi ki magát.

Miután minden dolognak meg kell adni a morálját: mi is konstatalhatjuk, hogy könnyebb valakinek önmagát, mint másokat ámitani; gyakrabban sikerül megcsalni önmagunkat, mint embertársainkat.

Furcsák bizon azok az emberek, kik a társaságban, a nagyvilág zaja és üressége közepette keresik a házi boldogságot. Nem házi tüzhelyet keresnek ez urak, hanem oly nőt, ki a világgal többet törődik, mint ő velük.

Nem kell a szavukra hallgatni. A szó csak üres levegő, hanem ügyelni kell arra, hogy mi van voltaképe a szó mögött. Így áll a dolog a magaviselőkkel is. Ertenek hozzá, mint kell a kellemetlen célzásokat meg nem érteni, vagy pedig úgy érteni, mintha azok bók helyett mondatnak volna. Ehhez a zsanerhez tartozik és nem utolsó játszani a sértetett ott, hol nincs sértés.

Mindhiába: egy új korszakot élünk, melyben követjük a moderna hadviselés elveit: mely szerint a ravaszság többet ér a bátorságnál és az aranyak nagyobb sikere van az ólom- és aczélnál.

temi polgár nem lehet sem pinczér, sem bakter, sem utcza-seprő.

Elég gyalázat már az is, amit Budapesten nyílt titok gyanánt beszélnek, hogy a m. kir. opera tánczoló és statiszták tömegében egyetemi ifjak is szerepelnek ötven krajczáros fellépési díjért. Nos, az opera is állami intézet, nem sérti-e vajjon a Trefort érzékét, hogy boldogtalan egyetemi polgárok napszámba statisztáskodnak?

Lám, az éhség mire viszi az embert. És lám, a közoktatási miniszter mégis oda áll az állami hivatalok irodáinak küszöbére lángpallóssal, nehogy bemehessen azokba néhány száz ifju, megkeresni a mindennapi kenyerét.

Hagyján, ha célt érne a miniszter. Ha arról volna szó, hogy azok a fiatal emberek passióból görnyedeznek az íróasztalok fölött, mert ez jobban tetszik nekik az előadások hallgatásánál. De vajjon biheti-e ezt a miniszter? Vajjon nem tudja-e ő is, amint tudja minden ember, hogy azok a dijnokoskodó ifjak éhesek?

Akiket Trefort miniszter rendelete kitilt az állami dijnokság „paradicsomából”, ugyanazok az egyetemi ifjak kénytelenek más foglalkozás után látni, mely több időt rabol el és még a diurnistaságnál is nyomoruságosabb keresetet nyújt. Ha ugyan egyáltalában kapnak foglalkozást és el nem züllenek, el nem vesznek a sorsukkal való viaskodásban menhetetlenül.

Ugyan miért is vagyunk mi büszkéek a civilizációnkra! A természetet bizony nem változtatta meg. Magasabban állunk-e talán, mint a cserkeszek, kiknek leánya velük tűzött kereskedésre büszkéek és kiknek rangja azon ár szerint váltakozik, melyet értük kínálnak.

Bizony nem irigylésre méltók, kik annak látszanak, mint a hogy nem minden arany, ami fénylik.

Ha ön, kisasszony, nem perfekt szépség és ha a bálból azzal a gondolattal kell haratérnie, hogy keveset tánczolt, míg bnrátnője egész estén át nem juthatott hozzá a pihenéshez: úgy vigasztalódjék azzal a gondolattal, hogy tíz év múlva sem fog kisebb sikereket felmutatni. Vigasztalódjék azzal, hogy nem kell majd később a megszokott hódolatokról lemondania és hogy nem fogja érezni, hogy diadalmas mosolya mint válik értéktelenné. Nem ismerte sem a fényt, sem a nagyságot, de nem is fogja a bukás keserűségét érezni. Nem élvezte a gazdagságot, de nem is jutott tönkre. E világon semmi sem adatik ingyen, mindent meg kell fizetni, még pedig drága áron.

Megmondom, miként lehet a közép-
uton maradni. Nagyobb önállóságra kell juttatni a lányokat. Mert anya, ki leánya helyett lát, hall és gondolkozik: végre is csak odajuttatja leányát, hogy alkalomadtán, a mikor legnagyobb szükségére lesz rá, hiányát fogja érezni füleinek, szemének és ítéletének. De azért — valjuk be őszintén — mégis oly okosan fog beszélni, oly tapintatosan cselekedni, mint az édes anya.

Nem mondom, hogy nincsenek olyan leányok, kik jól nem éreznék magukat az ily anyai nevelés mellett is. Bizonyára vannak ilyen természetűek is. Ha a mámanak tetszik, úgy maguk is elhiszik, hogy ezt vagy azt az embert szeretik.

Legalább is sajátságos gondolat volt tehát Trefort minisztertől, hogy pár száz egyetemi ifjat megfosszon a kenyertől oly célra való hivatkozással, melyet elérni sohasem fog. Mert nagy hatalom ugyan Trefort ur és bele avatkozik sok mindenbe, hanem annyi hatalma még sincs, hogy tilalmát kiterjessze mindazokra, kik a megélést kereső egyetemi polgároknak foglalkozást adnak. Az ügyvédi- és más irodák tulajdonosai nem fogják Trefort urat kérdezni, hol vegyék a legolcsóbb és legintelligensebb munkaerőt. Tudják, hogy ott találják azt a megszorult egyetemi ifjak között, kiknek munkáját most a miniszter még olcsóbbá tette.

Foglalkozhatnék Trefort ur okosabb dolgokkal is. Rendszabályozza meg azt az ifjúságot, mely nem dijkoskodik ugyan, de napjait a kávéházakban tölti, éjszakáit pedig korcsmában és még rosszabb helyeken dorbézolja át, mialatt azok a szegény diurnista-kollegák nyomorult szobácskáikban a könyveket bujják és szorgalmasan collopuálnak és vizsgáznak.

Vagy azt akarja-e a közoktatási miniszter minden áron, hogy a társadalom irgalmasságához forduljon egy legujabb species: az éhező egyetemi ifjak.

A magyar delegációból. Tisza Lajos gróf megnyitván a hadügyi albizottság ülését, Beöthy kifogásolja, hogy némely hirtelen az utóbbi ülésről adott közleményében azt állítja, hogy a hadügyminiszter és Grünwald bizottsági tag közt lefolyt vitta éleesebb alakot öltött volna. Az albizottság tagjaira hivatkozván, konstátálja, hogy a tárgyalásban általában semmi ingerültség sem fordult elő.

Rakovszky előadó bemutatja a hadügyi albizottságnak kiadott két kérvényt, az egyik a magyar országos ipar-egyesületé a hadsereg számára beszerzendő lőszer-szállító kocsik megillető részének magyarországi iparosok által való beszerzése iránt. A másik a brassói kereskedelmi és ipar-egyesület kérvénye, melyben a hadsereg szükségleteinél a brassói iparosok figyelembe vételét kéri. A kérvények az illető tételnek fognak tárgyalatni. Előadó jelentést tesz még a kiküldött szűkebb bizottság eljárásáról a

Egy parányi ellentállás esetén, megnyugszanak a mama profetiájában: „most nem szereted, majd megfogod szeretni, ha egyszer felesége lesz.” Az ilyenek soha sem lettek volna szerelmesek, ha nem hallottak volna a szerelemről beszélni. Miért nem létezhetnének ilyenek is a világon? Szerencsés természetnek mondható az ilyen vagy szálnalmasnak? Bizonyára szomorú azokat a száraz, hervasztó szavakat üde ajkáról hallani! Az ember önkénytelenül azt kérdi magától: mi szálnaloma méltóbb, egy üres fej vagy egy üres szív.

De van ennél még szomorúbb dolog is. Igenis van szomorúbb az üres szívnél! Sokkal szomorúbb, ha az emberben nincs érzés és mutatja, hogy van. Kinek nincs szíve, legalább ne hitesse el, hogy van, és ne afektáljon vonzódást, mert az ilyen játék rendszerint szomorúan végződik.

De ennek ellenkezőjét is gyakran tapasztaljuk, a mi szintén szomorító. Szálnalmas látvány az is, mikor az egészséges jó magvat cynikus kéreg fedti. Azokat a fiatalokat értem, kiket úgy neveltek, hogy mindenüket egy kártyára tegyék, kik, ha nővel lovagias modorban beszélnek, jó tulajdonságaikat gondosan elrejtik, elegáns és divatos léhaságaikkal pedig dicsekednek. Van akárhány, ki a modern hányavettség afektatiója alatt, nemes érzelmeket és tisztességes gondolkodást rejteget.

De ha egy férfiban nehéz a veleszületett természeti tulajdonságokat felismerni: mennyivel nehezebb ez még a nőknél.

Nem is az időtől függ-e a problema megfejtése, hanem főleg a kellő alkalomtól. Hogy egy nőt igazi értéke szerint becsüljünk: nem szükséges, hogy neki éveken át udvaroljunk, elegendő, ha csak tíz perczig, de akkor figyeljük meg őt,

hadsereg elhelyezésében történt változások tárgyában, mely jelentés tudomásul vétetett.

Tárgyalás alá vétetett ezután a hadsereg rendes költségvetése és nevezetesen az abban a múlt évi előirányzattól eltérő különbségek, melyeknek legnagyobb része rövidebb viták és felszólalások után elfogadtatott.

A nyugdíjak kérdésében Hegedüs, Beöthy és Grünwald emeltek szót, ez utóbbi különösen utalván arra, hogy oly esetek lettek köztudomásúvá, melyekben sem tehetség, sem a kötelesség buzgó teljesítése meg nem óvott kitünő tiszteket a nyugdíjaztatástól. Csekély véleménykülönbség, bizonyos önállóság és önérték elegendő, hogy a hadsereget számos derék, képzett tiszt tényleges szolgálatától megfosssa.

Byland-Rheidt gróf hadügyminiszter hangsúlyozza, hogy a nyugdíjaztatások a legszigorubb és a leglelküsimertesebb kezelés mellett történnek. A hivatalból történő nyugdíjazás a legtrikábban fordult elő, de ez sem történik könnyedén, egyoldalú vélemény alapján. Az élelmezésre és felszerelésre vonatkozó cizmekben előforduló különbözete megvizsgálására egy szűkebb bizottság volt kiküldve.

Hegedüs felhivandónak tartja a hadügyminiszterium figyelmét azon sikerre, melyet a hazai ipar elért, midőn a népfelkelési felszerelések beszerzéséről volt szó. Óhajta, hogy a hadügyminiszter lehetővé tegye a kisiparosoknak, nevezetesen a magyar iparnak nagyobb mérvű részvételét.

A hadügyminiszter ezekre adott válaszában szívesen hozzájárul ahhoz, hogy a decentralizáció bizonyos mértékig keresztül vitessék, de tulságba vinni ezt nem lehet.

Wahrmann Mór kifejti, hogy a kis iparnak és a magyar iparnak támogatása a fennálló szerződések keretén belül lehetséges.

A hadügyminiszter igéri, hogy igyekezni fog-e kívánalmaknak eleget tenni.

Beöthy Ákost ezen általános ígéretek nem elégítik ki, a jövőre nézve határozott képet óhajtni nyerni a szállítókknál követendő rendszerről.

Az albizottság oly határozati javaslatban állapodott meg, mely szerint a hadügyminiszterium felhivatik a kis ipar nagyobb mértékben foglalkoztatására. A jövő évben a delegáció elé kimerítő jelentést tegyen azon alapelvekről, melyek szerint jövőben a szállítási eljárást a decentralizációnak megfelelőleg rendszersíteni kívánja.

Ezután Hegedüs, mint a szűkebb

mikor egyedüllétében bizva, modorosságot és kényszert félredob, midőn természetadta kellemei, — melyek többnyire a vásárolt baják által elnyomatnak, — az idegen trónfosztogatókat elzavarják és a nőnek természetes ábrázatát visszaadják. Igen sok nő nyerne ez által, de van olyan is, a ki vesztene.

Sok függ attól is: ki mint nézi. Mint létezik nő, ki azt hiszi, hogy bájosabb lesz, ha a természettől elfordul és a művészethez közeledik: úgy létezik férfi, kinek éppen ez a mesterkéltetés tetszik és az afektált természet imponál.

Hol az igazság és ki ismeri föl? Valóban szép a szépség, vagy csak látásunk teszi azzá. Nem-e talán szemünk és izlésünk érdeme. Kutassuk csak!

Kegyetlen boszu.

— Regény. — 16. Folyt.

Írta: **Murai Károly.**

— Kik ölték meg?
— Ön és a báróné.
— Hazugság.
— A tények azt mondják: nem hazugság; és állítasomat kétségen felül igazolni fogják.
A báró könnyeden levette magát egy székre.
Aztán így szólt:
— Ismerte ön a bárót?
— Ismertem.
— Tudja, hogy mily boszuálló természetű birt?
— Tudom.
— Hát körülbelül akkor azt is gyaníthatja, hogy én és a báróné az ő meggyilkolásában ártatlanok vagyunk.
— Hogyan?
— Egyszerű a dolog.
— Beszéljen.
— A báró, azért, hogy engem és a

albizottság előadója terjeszti elő részletes és számadatokkal felszerelt jelentését az élelmezési cikkek költségvetéséről. A szűkebb albizottság által teljesített vizsgálat arra az eredményre vezetett, hogy az árak csökkenése folytán a költségvetésből további ötszázezer forint törülhető.

Wahrmann Mór azon nézetének ad kifejezést, hogy a jelenlegi árak mellett ötszázezer forint veszély nélkül törülhető.

A hadügyminiszter legfőlebb nyolczvan—százezer forint törlését tartaná megengedhetőnek.

Beöthy Ákos a nagyobb törlés mellett nyilatkozik.

A jövő 1888. évi ujonczállítás. Az 1888-ik évi ujonczállításra vonatkozólag Fejérváry Géza b. honvédelmi miniszter körrendeletet intézett az összes törvényhatóságokhoz, az előleges munkálatok, illetve az összes ujonczok mielőbbi összehívására. A kivételes 4-ik korosztály felhívása iránt a miniszter még nem intézkedett véglegesen; de valószínű, hogy a 2., 5., 6., 12., 23., 26., 31., 33., 34., 37., 38., 39., 43., 44., 46., 48., 51., 60., 61., 63., 64., 65., 66., 67., 68., 71., 76., 82., 83., 85. és 101. számú hadkiegészítési kerületeket, illetőleg Horvát-Szlavonországban a 10., 53., 70., 78., 79., 96. számúakat fogják ismét felhívni, mint az melyek tavaly a kellő számú ujonczot nem bírták kiszolgáltatni. Ezeket kívül a miniszter mindamaz ujoncz- és pottartaléki jutalékokban elrendelte az összeírást, a melyekben hátralék mutatkozott. A hadkötelesekről szóló részletes kimutatások, valamint az utazási és működési tervezetek, ugyancsak a sorozóbizottságok polgári elnökei és többi polgári tagjainak nevei, a jövő évi január hó 15-éig terjesztendők fel a miniszterhez, míg a távollevő hadkötelesek kipuhatolása és a teljesen ismeretlenek itánti vizsgálatok eszközlése céljából évenként szervezendő községi bizottságok megalakulásáról és működésük eredményéről február végéig kell a szokásos jelentéseket felterjeszteni.

Ujdonságok.

— November 8. —

— **Kállay Albert** főispán ma reggel Szabadkára utazott, honnan, két napi ottidőzés után, holnap este tér vissza Szegedre.

— **Városi alapítványok.** Dr. Téthy János-alapítvány. A belügyminiszter jóváhagyta a szeptemberi közgyűlésnek azon határozatát, hogy Tóth János

bárónét kellemetlen helyzetbe sodorjon, képes volt feldaraboltatni magát s a gyantát rák irányozni.

A bíró hihetetlenül kiáltott fel.

— Eh? Ez örültség.

Bona Zsolt komoly tekintettel nézte a vizsgálóbíró és így szólt:

— De nem örültség. Én legalább erősen megvagyok győződve, hogy nem az. E szavakra a bíró mosolygott.

Bensejében bár megütődött és a báró megjegyzése gondolkodásra, töprengésre adott okot neki, mégis mosolygott.

Hitetlenül, majdnem gunyosan.

Azután ezt kérde:

— Volt oka a szerencsétlen bárónak arra, hogy összedaraboltassa magát a végből, hogy önöknek kellemetlenséget okozzon?

Bona hallgatott.

Kutató tekintetet vetett a bíróra, megtudandó, hogy tud-e valamit?

Kell-e, vagy lehet-e beszélni neki?

A bíró arcza azonban oly hideg, oly közönyös volt, hogy a báró mit sem tudott arról leolvasni.

Igy történt azután, hogy a kérdésre nem válaszolt.

Békes azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

A báró felé fordult és kérde:]

— Nos? nem felel?

Bona tette magát, mintha elfeledte volna az imént feltett kérdést.

— Mire? kérdezte, miközben keztyűje egyik ujját végig repszte.

— Hogy volt-e oka a bárónak önökön boszút állani?

— Istenemre . . . nem.

— Miért akadt meg a két szó közt. A báró fölkapzaggott.

Azután így szólt:

— Megvallom őszintén. Mikor az első szót kiáltom fel, mindig az „igen” következik utána, lévén a szavamjárása. A

népiskolai felügyelő emléke egy 1000 frtos iskolai alapítvánnyal legyen megörökítve. A tanács tegnapi ülésén intézkedett az alapítványi oklevél kiállítására iránt. Az 1000 frt évi kamataiból a közgyűlési határozat értelmében hat szegénysorsu s jó magaviseletű tanuló foglak fölruházni, kiket az iskolaszék javaslata alapján évről-évre a tanács fog kijelölni. A kijelölt gyermekek a ruhát készen kapják meg. Ráth Jakab-féle alapítvány. A Ráth Jakab által réaliskolai tanulók segélyezésére hagyott 5500 frtos alapítvány ki nem adott kamatai már eddig 1268 frtot tesznek ki. A tanács tegnapi ülésén intézkedett, hogy a főpénztári hivatal 1000 frtot külön alapítvány gyanánt kezeljen az igénybe nem vett kamatokból s így a Ráth Jakab-féle alapítvány jövőre 6550 frtból fog állani, melynek 260 frtra rugó évi kamatait az alapítványi oklevél értelmében 5 főreáliskolai tanuló kapja meg, egy-egy 52 forintot évenként.

— **Ismeretlen hadkötelesek.** Szegeden igen kevés a teljesen ismeretlen hadkötelesek száma. A jövő évi sorozásra felhívtak közül, kiknek száma több ezerre rug, alig 300 van olyan, a kikről nem tudják élnék-e, vagy meghaltak. Az 1867. évben született katonakötelesek közül 64, az 1866-ban született közül 61, az 1865. évek közül pedig 32 volt teljesen ismeretlen. Most, hogy az ujonczozási előmunkálatok foganatba vannak véve, a puhatoló bizottság, melynek a kerületi rendőrbiztosokon kívül az utcai kapitányok és tizedesek is tagjai, s a tanács katonai ügyosztálya ismét 28 hadkötelest nyomozott ki a teljesen ismeretlenek közül. Hátra vannak még az 1868. évben született védkötelesek, kik közül jelenleg még 125 teljesen ismeretlen. Ezeknek a kipuhatolására a nyomozó bizottság f. hó 20-án délelőtt a városháza közgyűlési termében ülést tart.

— **A családi dráma.** Az öngyilkos Csorvay Nándorné megható drámája, melyről mai lapunkban részletes tudósítást adtunk, folytonos izgatottságban tartja a társadalmat. Sőt el lehet mondani, hogy ma, miután a lapok közleményeiből a közönség a legszeleesebb körben értesült a megdöbbentő eseményről, az izgatottság még növekedett. Egész nap, de kivált a délutáni órákban, az érdeklődők nagy csoportja járt föl s alá a fekete-sas-utczában, a Hétválasztó előtt. Várták a holt-

megszokásnál fogva ez alkalommal is majd igent mondtam.

Tehát a bárónak egyáltalában semmi oka sem lehetett arra, hogy akár így, akár úgy, boszura gondoljon önök ellen?

— Nem.

— Akkor nem értem önnek azon nyilatkozatát, amelyben a bárót azzal gyanusította, hogy csak azért daraboltatta szét magát, hogy önöknek kellemetlenséget okozzon.

Bona Zsolt összeránczolta homlokát, a mint ezt mindig tenni szokta olyankor, amidőn érzi, hogy körülbelül zavarba jön.

Érezte ez alkalommal is, hogy zsák-utczába jutott s hogy a két állítása között igen bajos megtalálni a logikai összefüggést.

Am azért nem vonta vissza.

A mit kimondott, hát kimondott.

A bíró persze nem hagyta abban a tárgyat.

Látván, hogy Bona nem válaszolt így szólt:

— Avagy talán lesz szíves megmagyarázni?

A báró ekkor már némileg magához tért és könnyedén vont vállat.

Majd mosolyogva mondá:

— Zavarba tudja hozni az embert.

— Nos? Nem felel?

— De hát ha én sem tudom megmagyarázni.

Ezután egy igen rövid időig tartó hallgatás következett, a mit a vizsgálóbíró tört meg.

— Várt ön valami küldeményt a bárónétól?

— Vártam.

— Mit?

— A kérdéses ládat.

— A tartalommal együtt?

— Oh nem.

— Mit gondolt találni benne?

— Erre nem gondoltam.

testet hazaszállító kocsit. Késő délutánig ki-
birta a várakozást a tömeg kíváncsisága,
mely csak akkor nyert kielégítést, midőn
a holttesttel 6 óra tájban megérkeztek s
beszállították a házba, melyet a szeren-
csétlen nő négy nappal előbb hagyott el.

A holttestet kettős koporsóban szállí-
tották haza. Egyik az üvegfedelű érc-
koporsó, mely be volt öltözve, a másik
pedig egy odakünn hamarjában összetá-
kolt faalkotmány, melybe a községi elől-
járóság rendeletéből az érczkoporsót el-
helyezték. A holttest hazahozatala egy
nagy szállító kocsin történt.

Hat órákor érkezett meg a szomorú
menet, melynek sok bámolója akadt. A
tömeg már akkor sűrű gomolyokban hul-
lámzott a feketesas-utcán s a Hétvá-
lasztó előtt oly nagy tolongás támadt, hogy
a kocsit alig bírta az épületet megköze-
lítani. Minden arczról megdöbbenés volt
leolvasható, a szemekben a részvét
könnyje csillogott.

A lezárt koporsót a Hétválasztó mel-
letti Aranyas-házban helyezték ravatalra,
honnét a temetés fog történni.

Ma délelőtt a martonosi községi elől-
járóságtól megjött a hivatalos értesítés a
holttestről, melyről a hatóság s az érde-
keltek nem hivatalos uton, már tegnap
értesültek. A leírás szerint a holttest egy
40 évesnek látszó, erős termetű, jó táplál-
tű. Ruházatát piros alszoknya, fehér
alsóruha s hamuszínű felszoknya ké-
pezte finom crepszövetből. Nyakán finom
kendő volt, arany mellűvel átszurva,
lábain finom bőrczipők. Zsebeiben 9 krt
s egy finom fehér zsebkendőt találtak
H. G. betűkkel s nemesi koronával. Ujján
arany karikagyűrű volt, melybe követ-
kező szavak vannak bevésve: „Mai,
Budapest.“

A rendőrség az átiratot közölte a
családdal. Csorvay Nándor, a férj azt vá-
laszolta, hogy nejének nem volt az ujján
a fönnebb leirhoz hasonló karikagyűrű
s így a holttest talán nem is
nejének holtteste. Miután azonban
az udvaros s még egy másik szállodai
szolga határozottan fölismerték a holttest-
ben urnőjüket, a gyűrű által támasztott
kétey kevésbbé jöhetett figyelembe.

— Hogy tudta, hogy e küldemény
jönni fog?

— Levélben értesített a bárónő.

— De hát miért nem küldte az ön
neve alatt? Miért használta önnel szem-
ben azt a különös módot?

E kérdésre a báró meghökken.

Belátta, hogy amennyire gyanus már
ez a tény maga s hogy mily erős igazolás
sal kellene élni ez esetben, hogy tisztázza
magát.

A bíró nagy meglepetésre azonban
csak ennyit válaszolt:

— Nem tudom.

— Lehetetlen.

— Miért lenne az?

— Mert az ok — mondá a vizsgáló-
bíró — igen egyszerű.

— Nos? Mi az?

— Még kérdezi?

— Hogyne?

— Tehát megmondom. Ha a láda az
ön nevére címeztetett volna, akkor a
vasutnál történő felfedeztetés esetén azon-
nal ünt gyanusitják. Így — csak két
betűt adva címül a ládának — ki gon-
dolt volna önműre, ha személyesen és éppen
rossz perczen nem jelentkezik érte?
senki.

A báró mosolyogva mondá:

— De az is igen valószínű, hogy én,
ha csakugyan tudok a láda tartalmáról
valamit, nem személyesen jelentkezem ér-
te; vagy ha igen, akkor először kutako-
gom hogy nem fedezték-e fel a bűntényt?

A vizsgálóbíró nem tudott szólni.

A bárónak sokban igaza volt s a
következtetés éppen nem volt rossz.

Látván a hatást, beszédét folytatá
tovább.

— Az is igen természetes, hogy a
bárónő, ha tudja azt, hogy abban a lá-
dában mi van, hát nem a maga neve,
hanem valami álnév alatt adja fel.

(Folyt. köv.)

Csorvay ma a Seifmann-czégnek
megbízást adott a holttest hazaszállítására.
Korán reggel mentek ki a czég alkalmat-
sítottjai a hazaszállításához szükséges esz-
közökkel Rieger Rudolf, a Csorvay
fivére társaságában, ki a hullaszállítási
engedély megszerzése végett ment ki.

A czég alkalmazottjai nagy érczko-
porsót vittek magukkal üvegfüddel,
melybe a holttestet még ott a helyszínen
befektették. Ruhákat is vettek ma-
gukkal, a melybe a holttestet felöltöztet-
ték. Egy bádigos is kiment velük, aki
beöltözte a koporsót.

Az öngyilkos urnőről a család ma
gyászjelentést adott ki, amely szerint az
áldozat 42 éves volt s 27 évet töltött fér-
jével. Temetése holnap délután 4 órára
van kitűzve.

— **Közügylési határozatok jóváha-
gyása.** A belügyminiszterium a Back
Bernáttal, a vízvezeték további
kezelésére kötött egyezsége, vala-
mint a vasuti üzletvezetőség
áthelyezésére vonatkozó közgyü-
lési határozatokat jóváhagyta.

— **Az ártézi-kut.** A szegedi ártézi-kut-
ról most már elmondhatni, hogy be van
fejezve s a munka fényesen si-
került. Kristálytisza pompás ivóvizet ad
s vízbősége napról-napra növekszik. Ma
már, mint a művezető által eszközölt mé-
résekből kitűnik, 260 köbméter, vagyis
260,000 liter vizet lenne képes szolgál-
tatni a kut naponként, 10,838 litert min-
den órában. Már ez jóval több a szer-
ződésben megállapított vízmennyiségnél s
még alapos a remény, hogy jelentéke-
nyen emelkedni fog a kut vízbősége. A
viz hőmérséke 18—21 fok közt ingado-
zik. — Zsigmondy mérnök pár napig
távol volt Szegedről, ma éjjel azonban
idefog érkezni, hogy személyesen intézze
a további munkálatokat.

— **Csongrád megye megszüntetése.**
Az „Arad és Vidéke“ írja: „Mint
képviselői körökből értesülünk, Tisza
Kálmánnak már a fiókjában van a tör-
vényjavaslat, s mihamarabb be is terjeszti
a képviselőház elé, amelylyel Csongrád-
vármegye eltöröltenek, — olyformán, hogy
csak a neve enyészik el és bizonyos
kikerekítéssel „Szeged vármegye“
címen támad fel újra. Szentés meg-
szűnik megyei székhely lenni, és a
par force portegált Szeged tétetik
azzá. — Ez a reform Szentésre, mely de-
rék, életerős, gazdag és törekvő város,
nagy csapás lesz, Szegedre nézve pedig
nem valami nagy nyereség, — mert nem
sokat segíthet már a baján. Sajnos, hogy
a kormány más törekvő városok kárára
igyekszik portegálni az ő kedvelt helyeit;
mesterségesen is megvonja az előhaladás
oly fontos feltételét — a szélsőbaloldali
Szentestől.“

— **A másvilágra szökik.** Ez volt a
bucsuja Fried Lajos pénztárnok urnak,
aki a napokban M. V. és fiai czégtől egy
jókorá summa pénzzel megszökött. Nem
bucsu nélkül ment el tehát, hanem irt egy
levelet a főnökének, akikkel tudatta, hogy
sok baj lévén ezen a sáros golyóbison:
megöli magát. Így fejezi be levelét:
„Mire e sorokat olvassák, én már elmen-
tem a másvilágra.“ S hogy ezt a fenyege-
tőzést komolyan is vegyék, mint mai la-
pukban már megirtuk, a sikkasztó szom-
baton reggel az M. . . féle vaskereske-
desben egy revolvert vásárolt s gondosko-
dott arról is, hogy ezen gyilkos szerszám vá-
sárlásának híre eljusson a megkárosított
főnökök füleire. Mindezt a komédiát
persze azért csinálta, hogy részvétre kel-
se a főnöki szíveket s ne üldözzék őt
szökésében. A sikkasztó előéletének tit-
kaiból egy s más most derül csak ki.
Többek közt rá jöttek, hogy a jámbor
képű ur szenvedélyes kártyázó. A part-
nereknek nem tudott eleget keresni s így
nyult aztán a Wertheim kasszába. De

mint a károsok a rendőrségnél utólag je-
lentik, az elikkasztott összeg nem jelen-
tékeny.

— **Kettőjüké.** A fővárosból több előkelő ur
volt Szegeden a napokban. Rendkívül tetszett a
monoklis urnaknak a város. Mentek, sétáltak min-
denfelé szegedi urak kalauzálása mellett s egy-
szer felsővárosra, a csongrádi sugárutra értek.
Félemeletes zöld kapus új ház előtt egy Kossuth-
szakálás, husos gazda-ember vetette meg a két
lábát, két fényes csizmában. Pipálva nézte az
időt s a közeledő társaságban fölismervén a [sze-
gedi urakat, tiszta szívből, hangosan köszönt. A
fővárosi urak egyikének, aki különben sokat járt
már Szegeden, megtetszett a derék magyar s meg-
szólította:

— Hallja urambátyám (s a félemeletes házra
mutat) kié ez a szép, tiszta ház?

A gazda becsületes illendőséggel karja alá
gyűri a kalapját s felel:

— Kettőnké, kérem tisztelettel.

— Kettőjüké? Kié még?

A gazda csodálkozik, hogy még azt se tud-
ják az urak, ki a „feles“-e s e közben megszólal:

— Hát az enyém, meg a kor-
mányé.

A társaság mosolygott s a főügyész megje-
gyezte:

— Na, valahára egy államkölcsonő, aki
nem hagyja a jussát.

— **A „kezdő férj“.** Ez a pompás
történetke egy szép fiatal hölgy salon-
jából való, aki csak nemrég ment férj-
hez s a kinek a férje a bolondulásig bol-
dog. A napokban — s már este volt —
megy a férj a fészekre. Ő maga szokta
ugy mondani, hogy jó vacsorára és édes
hosszu csókra. De az ajtó be van zárva.
A férj izgatottan csönget. A szolgáló ki-
nyitja az ajtót s nagy piros arcát ki-
dugva szól:

— A nagysága nincs itthon.

— Hol van?

— Nem tudom. Elment még dél-
után, azt mondta, mondjam meg a téns-
urnak, hogy menjen érte.

— Hova az ördögbe, ha nem tudom
hol van?

S a férj elindult, a piros arcú szol-
gáló magára zárja az ajtót. A férj a sa-
lon ablaka alatt hirtelen megáll s elkezd
monológizálni:

— Hol lehet? Megint az a kávé?

Nem bocsájtom többé . . . vége az ozson-
na-vizitnek. Vagy ha az anyóséknál van?
Vége az anyósnek . . . akarom mondani
a barátságának, majd elszoktatom én azt
a vén asszonyt, ni, ki látta, ilyenkor . . .

S e perczen a salonaablakon át
csengő női kaczagás hallatszik. Mintha
ismerős csukló kaczagás volna. Így szo-
kott az asszony kacagni, mikor csiklan-
doz . . . Pszt! Hallgatózik. Most egy
erős bariton hang, most ismét női kacza-
gás. A „kezdő“ férj lelkében valami isme-
retlen érzés kezd tombolni. Othelloi gon-
dolatok tépik az agyát.

— Ez a vékony hang s az a vastag
hang! . . .

S rohan az ajtóra és dörömböl, hogy
a kezefejéről lehasad a bőr.

— Ki az? Ki az? Sipit ki a szol-
gáló s kidugja piros képét.

Othello ur elkapja a leány kezét s
maga elé lóditja:

— Világits!

A piros képű Panna kezében tán-
czolt a lámpás s a salon ajtajában meg-
állt és rémülten könyörgött:

— Édes tekintetes ur, ide ne men-
jen be.

Othello kétségbeesve felordított.

— Ah!

— Ne menjen be tekintetes ur!

Othello ur dühvel ellóditotta a le-
ányt, de az elébe vetette magát.

— Ne menjen be!

— Miért? Ki van bent? Látni aka-
rom.

A piros Panna lesütötte a szemét.

— Van benn valaki!

— Kicsoda? Az urnőd ugy-e? Csak
mondd ki, mondd!

S be akar törni, de a leány ismét
utját állja.

— Nem! Nem! Nem!

— Hát kicsoda?

— A Jancsi, a bakám . . .

Kivülről zaj hallatszik, a szép fiatal
urnőt kísérték haza, csengett ki a ka-
czagása . . .

S a férj és a Panna hamar megal-
kudtak.

A férj hallgat a Jancsiról, akit
az ablakon kieresztettek.

A Panna hallgat az othelloi jele-
netről . . .

— **Rendőri apróságok.** — Szökevény
honvéd. Jobban illenék rá a szoknya, mint a
nadrag. Ezzel csufolták Drozdik Mihály honvédet,
aki úgy félt a puskától, mint az istennyitől.
Mondogatta is, hogy egy kapa, ha néha elül is
többet ér, mint száz puská. Szegedi fia, elvitték
az újdéki zászlóaljhoz, de nem állta ki soká,
megszökött. S most keresik. Keserves dolga lesz
ha megcsipik. — **Furcsa galambász.** A
nadas-utczában tegnap egy Kenderesi nevű ember
fájdalmában felkiáltott s a jobb szeméhez kapott.
Egy nagy darab kő vágódott az imént oda, su-
lyosan megsértve a szemet. Kutattak utána, hogy
honnét szállott a kő a polgár fejéhez. A tettes
meg is került: egy uri gyerek, aki azzal véde-
kezik, hogy ő galambászott. Kövekkel riasztotta
a galambjait. Most alighanem rámennek a ga-
lambok a megsérült ember által emelt pörre.

S z i n h á z .

A „Zsöllér leány“ Kolozsvárott.

A Szegeden először előadott „Zsöl-
lér leány“, Molnár György népszin-
műve a kolozsvári színpadon is színre ke-
rül. Mint az ottani lapokban olvassuk, a
darab iránt élénk érdeklődés nyilvánul.
Az előadás f. hó 10-én, csütörtökön lesz
s a főszerepek a következőképen van-
nak kiosztva: Németh József (Dakó
Pál), Váradi M. (Pista) Andorfi
(Csüngölögi), Megyeri (Zöldi Gyurka),
Hatvani (Palkó), Füredi (Döngölögi)
s a női szerepeket Réthy Laura (Piros
Rozál) Gerő Lina (Virág Ilus) és
Krasznayné (Rébék), játsszák.

Törvénszéki csarnok.

Emberölésért egy havi fogház.

A lehető legenyhébb büntetéssel bü-
ntette ma a törvénszék Braun Józsefet. Egy
havi fogházbüntetést kapott emberölésért.
Megítelt ezenfelül a megölt Szabó Albert
Péter neje és családja eltartására 600
frtot.

Braun Józsefnek különben igen kis
része volt a Szabó hirtelen halálában. A
véletlen ölte meg a munkabíró, életerős
fiatal embert, a Braun József kezével.

Az apáczai bucsura mentek mindket-
ten, Braun is, Szabó is s Lévai Mátyás-
nál találkoztak először. Braun játszani
kezdett a szoba egyik sarkában függő
revolverrel, a fegyver játszás közben el-
sült s Szabó a gyomrán találva, pár óra
mulva kinszenvedett.

A végtárgyaláson mi sem igazolta,
hogy a véletlen s a Braun gondatlan-
ságán kívül bűnös szándék is közrejátszott
volna a Szabó megöletésében, enyhítő kö-
rülmény azonban igen sok merült föl a
Braun előnyére. A tanúk beigazolták, hogy
a revolver nem volt elrekeszelve, Braun
azt vallotta, hogy akkor volt először éle-
tében forgópisztoly a kezében, azonkívül
a fegyver hengere hátulról elzárható s
így Braun azt se tudhatta, meg van-e
töltve, vagy nincs.

Ez indokolta a talán tulenyhének
látszó büntetést, mibe a vádlott belenyu-
godott, a kir. ügyész azonban fölebbezte.

Az összevert kappelmeiszter.

Varsányon, egy Nagylak melletti
kis román faluban, a cigánybanda kappel-
meisztert tart magának. A kappelmeisz-
ter azonban nem csak tanítja a muzi-
nyokat, hanem bálók alkalmával muzsi-
kálni is köteles a falusi kocsmában.

A mostani kappelmeisztert Kümmel Já-
nosnak hívják. Ez a jó ur egészen a nevére
emlékeztető kis termettel bír, hossza he-
gyes fejét kenderszínű, kócos haj köríti
s fejének hosszúságával füleinek terjedelme
is arányban áll.

Kümmel János, mint a mestersége is
mutatja, csehországi származású. Hogy ke-
rült épp Varsányba kappelmeiszternek,
az abban leli magyarázatát, hogy művész
hazája széles e világ.

Alig pár hete, egy novemberi vásár-
nap, bált adott a varsányi banda Kümmel
vezetése alatt. A román legényeknek ve-
szett jókedvük támadt s ráparancsoltak
a cigányokra, hogy térdenállva muzsi-
káljanak.

A dadék csak megtették volna, de a kappelmeiszternek zokon esett ez a kivánság. Mint a végtárgyaláson mondta, tiltakozott a művészet ily nagy megaláztatása ellen. Tiltakozásával azt nyerte, hogy a két Prisztorák testvér, György és Márton, egy széklábalával jól helybenhagyták ő kappelmeiszterségét.

Kümmel először a törvényszéknél keresett orvoslást a sértésért, de mivel időközben a Prisztorák 60 forintban kiegyeztek vele, a ma délelőttre kitűzött végtárgyaláson visszavonta panaszát s a törvényszék Kóvessy alügyész indítványára a Prisztorák ellen megszüntette az eljárást.

A jó barátok.

Parizon János és Benkő Pál, — mindketten pincérek, Parizon Oláhországból, Benkő pedig Sz. Miklósról — a szegedi közkórházban barátkoztak össze. Parizon hamarabb gyógyult föl, mint Benkő s mielőtt elváltak volna, Benkő egy szívességre kérte föl barátját.

Levelet küldött vele Székely Erzsébethez, kinél a ruháit s a pénzét hagyta,

hogy küldjön a levél átadójával neki 5 forintot. Parizon meg is tette a kért szívességet, csak hogy egy „14-es számot irt az 5ös elé, s 15 forint vett föl Székely Erzsébettől, melyből 5-öt Benkőnek adott át, 10-et pedig megtartott magának.

Benkő, kiszabadulva a kórházból, nyomára jött a csalásnak s följelentést tett Parizon ellen a szegedi törvényszéknél.

A végtárgyalás mára volt kitűzve. Benkő, kinek hollétét nem sikerült kitudni a törvényszéknél, nem volt megidézhető. Parizon pedig nem jelent meg, bár a vizsgálat folyamán Török-Sz. Miklóson, hol a szegedi törvényszék által elrendelt országos köröztetése alkalmával letartóztatták, töredelmesen beismerte, hogy a barátja által kezébe adott levélkét meghamisította s Székely Erzsébettől a maga számára 10 forintot vett föl.

A törvényszék a Parizon újabb köröztetését rendelte el, a végtárgyalást pedig mindaddig elnapolta, míg a vádló, Benkő Pál, jelentkezik.

Nyilttér.

Van szerencsém a t. közönség becses tudomására hozni, miszerint 16 évi ugyan, mint hivatalos orvosi működésem után **Szegeden telepedtem le, gyakorlatomat itt folytatandó; egyszersmind bártorkodom magamat a t. közönség szíves figyelmébe ajánlani.**

Rendelési órák naponta délután 2—4-ig.

Szegényeknek ingyen.

Lakás: Kárász-utca, Kéményty-féle ház.

Kiváló tisztelettel

Dr. Glänczer Mór,

gyakorló orvos.

Az általánosan kedvelt

Pilseni-sör

naponta friss minőségben kapható

A PRÓFÉTÁBAN

poharankint 11 krért.

Főszervező: **ENYEDI LUKÁCS.**

Felelősszervező: **KULINYI ZSIGMOND.**

Gőzhajózás a Tíszán.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor
Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 10 óra előtt nem.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentesről Szegedre: kedden és pénteken reggel 10 óra előtt nem.

Szegedről Zimonyba: vasárnap, csütörtökön reggel 6 órakor.
Szegedről Tísből: vasárnap, kedden, csütörtökön és pénteken reggel 6 órakor.

Zimonyból Szegedre: hétfőn, pénteken délelőtt.
Tísből Szegedre: hétfőn, szerdán, pénteken és vasárnap a Zalánkeményről összekötött személyhajó érkezése után.
Török-Becseről Szegedre: hétfőn, kedden, csütörtökön és szombaton reggel 6 órakor.

4 darab

jó fénykép

1 frt 50 kr.

Kitüntettetett:

Párisban az 1878. világkiállításon bronz-éremmel.

Amsterdamban az 1883. évi országos kiállításon nagy ezüst-éremmel.

Budapestben 1885-ben országos kiállításon nagy kitüntető érem jó munkáért.

Nápolyban 1884-ben két arany-éremmel.

Ujvidéken 1875-ben arany-éremmel.

Székesfehérvárott 1879-ben első rendű éremmel.

Nagyváradon 1871-ben nagy-érem és dícsérő-oklevéllel.

12 darab

jó fénykép

3 forint.

Rechnitzer János fényképész

SZEGEDEN,

Horváth-Mihály-utca 7. sz., Rieger-féle ház, a Szeged-csongrádi takaréktár közelében.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséggel tudatni, miként egy általam feltalált és a fényképek előállításához kiválóan alkalmas anyag birtokában azon kellemes helyzeibe jutottam, miként fényképeim árát akként szállíthattam le, hogy velem e tekintetben senki sem versenyezhet. A legkényesebb igényeknek is megfelelő fényképeim árai a következők:

4 darab	1 forint 50 krajczár.
6 " "	2 " "
12 " "	3 " "

713

Kabinet, Makart, családi, társasági, nagy és etnagráfi fényképeket a legújabb arban készítik. Minden ná am készült fénykép tiszta kidolgozása és hűségéért, nemkülönben izléses kiállításért kezeskedem. Felvételeket a legborúsabb időben is eszközölök.

Fényképészeti műtermem a nagyérdemű közönség pártfogásába ajánlva, vagyok kiváló tisztelettel

Rechnitzer János.

Fényképészeti műterem:

Horváth-Mihály-utca 7. szám, Rieger-féle ház, a Szeged-csongrádi takarékpénztár közelében.

6 darab

jó fénykép

2 forint.

Kitüntettetett:

Párisban az 1878. világkiállításon bronz-éremmel.

Amsterdamban az 1883. évi országos kiállításon nagy ezüst-éremmel.

Budapestben 1885-ben országos kiállításon nagy kitüntető érem jó munkáért.

Nápolyban 1884-ben két arany-éremmel.

Ujvidéken 1875-ben arany-éremmel.

Székesfehérvárott 1879-ben első rendű éremmel.

Nagyváradon 1871-ben nagy-érem és dícsérő-oklevéllel.

12 darab

jó fénykép

3 forint.

478/887. vh. sz.

725

Árverési hirdetmény.

Alfölt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szegedi kir. járásbíró 18,943/87. számú végzése által Schlauch Károly javára végrehajtást szentelt **Czinner Jakab** ellen 73 frt 69 kr. tőke és pedig 85 frt 69 kr. után 1887. évi július hó 4-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 28 frt 15 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság felülfiglalt és 751 frt 76 kr-ra becsült különféle butorok és selyemáruk álló ingóságok nyilvános árverés után eladatnak.

Mely árverésnek a 19,730/87. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis alpelakásánál, Dorozsmán, nagy-utca 86. sz. a háznál leendő eszközökre 1887-ik évi november hó 11-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz ki fizetendő.

Kelt Szegeden, 1887. nov. 1. napján.

Szabados Góza, kir. bír. végrehajtó.

Villamgyógyintézet Szegeden,

Kárász- és Kölesy-utca sarkán, (a Proféta átelében.)

A szenvedő emberiség érdekében van szerencsém köztudomásra hozni, hogy az orvosi tudomány legújabb vívmányainak megfelelően berendezett

VILLAMGYÓGYINTÉZETEMBEN

(Kézművesbank-ház)

már sok beteget a legrövidebb idő alatt tökéletesen kigyógyítottam. — A betegségek, melyeknél a villamgyógyászat (villanyozás) a legjobb és legbiztosabb sikerrel alkalmaztatik, a következők: **köszvény, csusz. hűdés, görcsök** (fej-, szív-, gyomorgörös), **zabák** (neuralgia), **gerinczagy-sorvadás, vitus-táncz, gutta** vagy szélütés, **kéz és lábak merevülései és zsugorodásai, érzéketlenségek, különféle ideg-betegségek, izomsorvadások, reszketés, golyva, nyirkmirigy dagadatok, hallás és látás zavarai, vizeleti nehézségek, gyermekek ágybani vizezése stb., ezenkívül a villamozás sok minden egyéb gyógykezelésnek makacsul ellentálló bajoknál is kitűnő hatásnak bizonyul. Villamozást (galvanocauticus)-készülékeim segítségével pedig mindenféle **daganato, kinövést, keményedést, polypot, szemölcsöt stb.** vérzés és fájdalom nélkül eltávolítok.**

Rendelési órák naponta délelőtt 8-tól fél 11, délután fél 2—5 óráig.

Dr. REICH I.,

a bécsi kórház volt másodvőse, villamgyógyász, ideg- és filorvos.

658

A LEGJOBB

CZIGARETTA-PAPIR

a valódi

LE HOUBLON

francia gyártmány

Cawley és Henry-től Párizsban.

Utánzásoktól mindenki óvatik.

Ezen papir Dr. I. L. Pohl, Dr. E. Ludwig, Dr. E. Lipman bécsi egyetemi tanár uraktól legjobban ajánlatik kitűnő minőségük s abszolút tisztaságuk miatt és mivel az egészségre semmiféle ártalmas anyagot nem tartalmaznak. 303

VAC-SEMILE DE L'ARTIGUETTE 17, rue Béranget, à PARIS

Hus-ár leszállítás.

Van szerencsém a n. é. közönségnek szíves tudomására hozni, hogy a városi bérházzal szemben levő s már évek óta fönnálló üzletemben a **mai naptól kezdve** az árakat a következőkben állapítottam meg:

Marhahus kilogrammja, sütnivaló részek **44 kr.**

a többi részek, u. m. főzni és paprikásnak való kilogrammja **40 kr.**

Borjuhus kilogrammja, hátsó részek. **48 kr.**

pörköltnek való része **40 kr.**

Sertéshus kilogrammja **44 kr.**

Zsir kilogrammja **60 kr.**

Midőn ezen körülményt a n. é. közönség szíves tudomására hozom, magamat továbbra is szíves pártfogásukba ajánlva, maradtam Szegeden, 1887. november 6-án

Teljes tisztelettel

Pázmán János,

mészáros.

718

13845/887

Hirdetmény.

Szeged szab. kir. város tanácsa részéről az első tanács i ügyosztályban az alább felsorolt vállalatok biztosítására fognak zárt ajánlati versenytárgyalások tartatni.

1. **f. évi november hó 15-én dél előtt 10 órakor** a szegény ápolábeliek s ház szegények részére 1888 évi január 1-től 1888 évi december végéig szükségilendő kenyér szállítása felett 100 frt bántpénz az ajánlati levélhez csatolásával.

2. **Ugyanezen napon és időben** a városi fegyenczek részére 1888. évi január 1-től 1888 december végéig szükségilendő kenyér szállítása felett 50 frt bántpénz letétele mellett.

3. **Ugyanezen napon és időben** a városi fegyenczek és tolonczok élelmészére 1888. évi január 1-től 1888 december végéig szükséges főtételek szállítása felett, 100 frt bántpénz letétele mellett.

4. **f. évi november hó 22-én d. e. 10 órakor** az új városi székház közgyűlési tanács és bizottsági termel, egy a főbb hivatal szobák padozatának viaszszal évenként többször való behuzása s fölkéfélsére, 1888. évi január 1-től 1890 évi december végéig terjedő 3 évre az ajánlati levélhez 25 frt bántpénz, s a megkívánt jártasságot s szakismeretet igazoló bizonyítványok csatolása mellett.

5. **Ugyanezen napon és időben** a városi ácsmunka-vállalatra nézve 1888. évi január 1-től 1890. évi december végéig terjedő 3 évre, az ajánlati levélhez 600 frt bántpénz csatolásával.

Felhivatnak tehát vállalkozni kívánók, hogy 50 kros bányegyel s a megfelelő bántpénzzel ellátandó zárt ajánlati leveleiket árlejtések napjainak d. e. 10 órájáig bezárólag a tanács i iktatóba nyújták be, hol is elkészve beadott vagy utóajánlatok, elfogadhatni nem fognak

Megjegyztetik, hogy az ajánlati levelekben a vállalati feltételek ismerése kötelező elfogadása jelzőndő s hogy ezek az I. tanács i ügyosztályban a hivatalos órák alatt eleve is megtekinthetők Szegeden, 1888. október 31-én, tartot tanács ülésből.

PÁLFY FERENCZ, polgármester.

719